

ната и отъ Жанката сме взели по десетъ декари... Хубава земя е, нѣма защо да си кривимъ душигѣ... И когато я взехме, мислѣхме да продаваме зърното по два-три лева килото... Сега и левъ го нещатъ...

— И по евтино ще стане...

— Надолу върви, нагоре не отива... Ако декарътъ даде едно на друго по 120—130 кила, чистата загуба ще бжде най-малко по 40—50 лева... Кжде е Киро — на кирия: три закара, две докара...

— Герги Гошевъ е нвелъ осемнайсе декари общинска, по 175 лева декара... Батакъ, нѣма какво да се каже...

— Ще работимъ за общинаритѣ... Кмета си мъкне по три и петстотинъ сѣки мѣсець, пъкъ ти върви паси паткитѣ...

— И за Жанката...

— Та и общинскитѣ ще хлѣтнатъ въ неговиятъ джобъ... за тухлитѣ и керемидитѣ...

— Нѣма ли изплащане това пусто училище... Отъ войната още сж засѣбирали пари... Само отъ тююна, кога го работѣхте, смѣкнаха хиляди...

— Какви хиляди приказвашъ! — Милиончета, милиончета! Я пресмѣтни — отъ двайсета до двайсе и шестата година — по два лева на килото!...

— Имаше тогава — вземаха! — отсѣче Атанасъ Райковъ. — Сега кажете какво да правимъ?..

— Како? Да си не дадемъ мжката за Генчова душа, пъкъ сетне да гонимъ Михалѣ...

— Какъвъ ли кюляфъ ще ни скрои чичо Жеко Жанката! — поклати глава Юрданчо Пѣдпѣдъчката.

— Ще скрои нѣкому цървулитѣ! — изрева съ гърлестиятъ си гласъ Ганю Бъзлековъ. — Цѣло село е заинтересувано, приятельо... Хората уми-